

Mágnesek

PRÓZA - LXII. évfolyam, 11. szám, 2018. március 14.

A városból olyan hangok hallatszanak ide, mint amikor a pályaudvaron a hangosbemondó összezavarodik. Egy-egy szót kihallani, de a mondat értelme mindvégig homályos marad. Ott felejtetem a lelkeket száz-százhusz kilométerre innen, a mindig égő olajfáklyákon túl, onnan hallgatózik errefelé. Hallom a felhők hangját, ahogy a földről nézve milliméterenként, egyébként meg rohanvást száguldanak kelet felé, a hegyekbe. Derült hajnalokon meg lehet pillantani az ormokat, száguldó lovak sziluettjéhez hasonlítanak, ami különös, hiszen a domboktól is messzire vagyok: egész világom sík, mint egy egyenetlen felületűre korongozott, barna agyagtányér. Errefelé még dombok sincsenek: a síkság végül a tányér szélén egyszerre szakad bele egy őrült varrógép cikcakkjába, azaz a függőlegesbe.